

5270
144/5

Informace o Chartě 77 - ročník čtvrtý / 1981 / - č. 9
od 28. srpna do 25. září 1981

Dopis Ústřednímu výboru Italské komunistické strany . . . 1
Petice za propuštění Ing. Jana Litomiského 2

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

- Sdělení č. 259 /"Křiví svědci" v severních Čechách/ , 3
- Sdělení č. 260 /Odsouzení Rudolfa Battěka/ 5
- Sdělení č. 261 /Tr. stíhání Petra Uhla/ 7
- Sdělení č. 262 /Případ Miroslava Tomáška/ 7
- Sdělení č. 263 /Represe vůči členům VONS/ 8
- Sdělení č. 264 9
- Sdělení č. 265 /Hl. líčení s P. Josefem Kordíkem/ . . . 13
- Sdělení č. 266 /Brutální zásah proti K. Soukupovi/ . . . 9

- Dopis Jiřího Wolfa 10
- Dopis Jiřího Millera prezidentu Francouzské republiky . . 11
- Poselství sjezdu Solidarity lidu východní Evropy 11
- Dopisy Křesťanského výboru na obranu práv věřících v SSSR. 11
- Další zákaz činnosti hudebních skupin a zpěváků 12
- Články Le Monde 17. 18. července 1981 12

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

Ústřední výbor Italské komunistické strany

generální tajemník
Enrico B e r l i n g u e r

Vážený soudruhu,

obracíme se k Vám s naléhavým upozorněním na případ, který podle našeho názoru zasluhuje Vaši aktivní pozornost. Ocenujeme Vaše úsilí o dialog a spolupráci se všemi humanistickými, demokratickými a socialistickými silami a proudy ve Vaší zemi i mezinárodně, Vaše rozhodné vystupování za respekt k suverenitě každého státu, jako v současné době v případě lidového Polska, Vaši obranu sebeurčení každého národa. Vážíme si toho, že trváte na svém postoji odsuzující vojenskou intervenci v naší zemi v srpnu 1968 a že se stavíte na obranu těch, kdo jsou v různých zemích perzekuováni a diskriminováni pro své angažování ve věci dodržování lidských práv a občanských svobod jakýmkoliv režimem, byť i se prohlašoval za socialistický.

Jako stoupenci socialismu a jeho demokratické obrody zaujímáme spolu s Vámi kritický postoj k tzv. reálnému socialismu a podobně jako Vy usilujeme v našich československých podmínkách o spolupráci, dialog a dohody se všemi skutečnými demokraty, socialisty, pokrokovými křesťany a ostatními mírovými a humanistickými silami a proudy v boji za svobodu pracujícího člověka a realizaci lidských práv v naší společnosti.

Právě proto považujeme za svou povinnost Vás upozornit na další akt mocenské nezákonné zvěle, jehož obětí je náš přítel Rudolf Battěk z Prahy, jeden z mluvčích občanské iniciativy Charta 77. Od 14.6.1980 je ve vazbě, uvalené na něho způsobem, který nelze kvalifikovat jinak než jako policejní provokaci, a prodlužované na základě vykonstruovaných obvinění, stále postupně měněných. Tato perzekuce podstatně ohrožuje zdravotní stav Rudolfa Battěka, narušený již dřívějším vězněním. Rudolf Battěk je výrazným představitelem ideového proudu, označovaného jeho stoupenci jako hnutí nezávislých demokratických socialistů. Angažoval se již v obrodném procesu roku 1968, kdy byl jako neustraní zvolen poslancem České národní rady, stejně jako v úsilí čelícím tlakům tzv. normalizace počátkem 70 let, i v Chartě 77. Vším tím přispíval k oživení a formování demokratických sil v naší společnosti, snažících se o překonání její současné stagnace a o opětovný nástup na cestu jejího pokrokového, socialistického a demokratického vývoje. Domníváme se, že tento postoj Rudolfa Battěka je hlavním důvodem jeho prokripování, nehumánní perzekuce, jež se nám jeví jako projevy oněch "tendencí reakčního autoritářského charakteru", které prarýovala konference evropských komunistických a dělnických stran 1976 jako nebezpečné věci pokroku, míru a bezpečnosti i spolupráce v Evropě, nerozlučně spjenu s respektováním lidských práv a základních svobod ve všech zemích našeho kontinentu.

Nepochybujeme, že Vaše vystoupení na obranu Rudolfa Battěka za jeho propuštění z vězení by mohlo přispět k zastavení této antisocialistické perzekuce a zároveň i k lepšímu pochopení a spolupráci všech sil socialismu, demokracie a ~~západní~~ míru v Evropě i ve státě.

S pozdravem

Dr. Truda Čákrťová-Sekaninová v.r., prof.dr.Jiří Hájek v.r., dr.Miloš Hájek v.r., dr.Ladislav Lis v.r.,dr.Jaromír Litera v.r.,ing.Josef Stehlík v.r., Vladimír Stern v.r., doc.dr.Jaroslav Šabata v.r., František Vodslon v.r.,dr.Přemysl Vondra v.r.,prof. Milan Machovec v.r.

V Praze dne 12.4.1981

P.S., Současně zasíláme tento dopis generálnímu tajemníkovi KSŠ Santiagu Corriilliovi.

ooo 000 ooo

Petice za propuštění Ing.Jana Litomiského

V západní Evropě, zejména mezi mládeží, se zvedla velká vlna protestu proti uvěznění Ing. Jana Litomiského, signatáře Charty 77 a člena VONS.

Po solidarizační hladovce, která byla držena v Paříži v kostele Saint-Merri, o níž jsme již stručně informovali, je dalším významným počinem

mohutná podpisová akce. Petiče za propuštění Ing. Jana Litomiského podepsalo již 4 419 osob.

Text této petice obíhal v zemích západní Evropy od 20. dubna 1981 do 1. září 1981. 1. září 1981 byla petice zaslána prezidentu Československé republiky, krajskému prokurátorovi v Českých Budějovicích, ministrovi vnitra a na československé vyslanectví v Paříži s tím, že podpisová akce bude pokračovat, a to do dne soudního procesu s Ing. Janem Litomiským. Mezi osobami, které petici již podepsaly, jsou také: Alexander Ginzburg, Táňa Pljuščová, Natálie Gorbaněvská, Viktor Pańberg, Nikita Stuve, Efim Etkind, Paul Come, Francis Jacob, Artur London, Elise Ricol-London, Jean Lebrun, René Allio, Daniel Gélín, Gilles Thono, Pierre Emmanuel, Paul Thibaut.

JUDr. Pavel Pilný
krajský prokurátor
České Budějovice

My, níže podepsaní, jsme se dozvěděli, že 17. února 1981 byl vzat do vazby Ing. Jan Litomiský/nar. 19. 8. 1943, bytem Výskytná u Pelhřimova, agronom JZD/ a obviněn podle § 98, odst. 1 trestního řádu ČSSR o podvracení republiky.

Jan Litomiský je signatářem Charty 77 a členem VONS /Výborů na obranu nespravedlivě stíhaných je Československou ligou pro lidská práva a členem Mezinárodní organizace pro lidská práva/. VONS se pravidelně obrací na československé politické a právní orgány svými peticemi a sděleními, v nichž upozorňuje na případy porušování práv, a svou aktivitou zůstává v rámci zákonnosti.

Jan Litomiský je členem českobratrské církve evangelické a jako křesťan je přímý, upřímný a nezištný. Ve svém domě pořádal filosofické a teologické diskuse, jež byly otevřeny všem.

Jsme přesvědčeni, že VONS společnosti neškodí, ale naopak přispívá k posílení spravedlnosti a klidu.

Připojujeme se k našim československým přátelům /ateistům i křesťanům/, kteří hájí Jana Litomiského a žádáme společně s nimi okamžité propuštění a zastavení trestního stíhání proti němu. Rovněž žádáme osvobození všech ostatních "vězňů svědomí" v Československu.

Následuje 4 419 podpisů.

ACAT /Křesťanská společnost pro odstranění trýznění/ a Výbor Charlie Soulu-

pa.
Paris, 1. 9. 1981

Text petice byl zaslán též: prezidentu ČSSR dr. Gustávu Husákovi
ministru vnitra Jaromíru Obzímovi
Ambassade de Tchécoslovaquie en France

ooo 000 ooo

Sdělení č. 257 /trestní stíhání katolických kněží J. Duky a F. Lízny/

V denním tisku byla uveřejněna krátká zpráva, že dne 4. 8. 1981 byli z ČSSR vyhoštěni dva občané NSRR. Englisch a R. Grill, kteří shromažďovali materiály hanobící naši republiku. Jedná se o katolické duchovní, kteří byli 24. 7. 1981 zadrženi v severních Čechách a byl a na ně uvalena vazba, aniž by o tom naše státní orgány vyrozuměly velvyslanectví NSR.

Při své cestě navštívili též katolické kněze Jaroslava Duku a Františka Líznu. V důsledku toho provedla StB v Plzni se souhlasem krajského prokurátora dne 24. 7. 1981 domovní prohlídku u P. Jaroslava Dominika Duky, duchovního bez státního souhlasu, člena dominikánského řádu. Prohlídka začala v 18,00 hodin večer a skončila se ve 3,00 hodiny v noci. StB při ní zabavila velké množství teologické literatury v češtině a v jiných jazycích - např. náboženské knihy vydané v Římě a došlé sem poštou, oficiálně vydána skript a teologické fakulty v Litoměřicích, samizdatové materiály s náboženskou tematikou, regule dominikánského řádu apod. Jaroslav Duka byl obviněn podle § 112 /poškození zájmů republiky v zahraničí/ a vzat do vazby v Plzni-Borech. Podezření, že předal kněžím s NSR materiál hanobící re-

publiku a socialistické spojence, se nepodařilo prokázat, proto bylo jeho obvinění překvalifikováno na § 178 /maření státního dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi/ tr.z. a odůvodněním, že umožnil oběma německým kněžím při jejich návštěvě sloužit mši svatou a sám sloužil bohoslužby za ~~kněžím~~ účasti více osob. P.Jaroslav Dominik Duka, vysvěcený 27.6.1970, působil naposledy v duchovní správě v Nových Mítrovicích, kde mu byl v r. 1976 odebrán státní souhlas z důvodu, že nosil veřejné řeholní hábit. Od r. 1976 až do svého zatčení pracoval jako dělník v plzeňské Škodovce. Ve volném čase se intenzivně věnoval studiu a návštěvám věřících, kteří za ním přicházeli, což StB pečlivě sledovala. Návštěva německých kněží se stala příhodnou záminkou, jak mu znemožnit jeho naprosto legální působení. Zákon 218-223 /49 Sb/ o hospodářském zabezpečení církví/, na jehož základě se aplikuje § 179 tr.z., se vztahuje na dozor státu nad hospodařením církví, a je tudíž závazný jen pro duchovní ve veřejné službě/ tj. pro duchovní, kteří pobírají od státu plat/. Státní orgány se ovšem snaží rozšiřovat dohled a uplatňují jej i na soukromou činnost kněží, jimž je veřejná činnost znemožněna, ačkoliv uvedeným zákonným ustanovením vůbec nepodléhají.

Po domovní prohlídce u J.Duky byli zadrženi na 48 hodin Petr Rakovský, u něhož byla též provedena domovní prohlídka, a 75ti letý Dr.Arthur Pavelka.

27.7.1981 byl v Praze na svém pracovišti zadržen P.František Lízna, signatář Charty 77, nar. 11.8.1941, bytem v Jevícku, ~~okres~~ okres Svitavy.

29.7. byla na něho uvalena vazba v Litoměřicích krajským prokurátorem v Ústí n. Labem. Je obviněn z pokusu o poškozování zájmů republiky v zahraničí /S k § 112 tr.z./ s odůvodněním, že se setkal s oběma německými kněžím a předal jim určité písemnosti, údajně hanobící naše společenské a státní zřízení a nepravdivě o něm informující, přičemž jeho úmyslem bylo poškodit pověst naší republiky v zahraničí. V souvislosti s tím vykonali nper.Ka-
deřábek a mjr.Lukeš StB v Praze 31.7.1981 v bytě Anny Schwarzové, Koulova 14, Praha 6, domovní prohlídka. Byla odůvodněna podezřením, že se v uvede-
ném bytě nacházejí písemnosti související s údajnou tr.činností obviněného a nařídilo ji KS SNB, odbor vyšetřování StB v Ústí n. Labem pod jednacím číslem 260/81. Bylo zabaveno 14 položek: převážně soukromé dopisy a pohled-
nice od Františka Lízny. Domovní prohlídka se konala bez přítomnosti majitelky bytu, která v té době byla mimo své bydliště. Přítomna byla pouze známá Anny Schwarzové, která tam v té době pobývala, a nezúčastněná osoba Simona Volmová, pracovnice ONV v Praze 6. P.František Lízna, vysvěcený v r.1974, nikdy neobdržel státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Pracoval několik let ve fakultní nemocnici v Olomouci a poslední rok jako sanitář ve fakultní nemocnici v Praze na Karlově náměstí. V r.1979 byl zatčen a obviněn podle § 110 tr.z. /nedovolené podnikání/ v souvislosti s vydáváním neoficiálního náboženského samizdatu /viz sdělení č.135 a 159/. Strávil čtyři měsíce ve vazbě v Ostravě a v lednu 1980 byl propuštěn a dále stíhán na svobodě. V červenci byl pro tutéž údajnou trestnou činnost obžalován a očekával hlavní líčení. Byl vystaven zvýšené pozornosti StB a dvakrát zadržen na 48 hodin. Trestní stíhání Františka Lízny flagrantně odporuje čl.19 mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který zaručuje svobodnou výměnu informací.

Zatčení J.Duky a F.Lízny názorně ukazuje v poslední době zostřený a mnohdy nevybíravý postup StB proti neoficiální činnosti katolických kněží i věřících, která se jakýmkoliv způsobem vymyká oficiální linii státních orgánů. Tato linie směřuje bohužel totiž k tomu, aby bylo tvrdě likvidováno všechno, co neodsujuje katolickou církev v ČSSR k pouhému přežití a postupnému vymírání.

27. srpna 1981

Výborů na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o

Sdělení č. 259 /další "kriví svědci" v severních Čechách/

Dne 29.7.1981 proběhlo u Okresního soudu v Ústí nad Labem hlavní líčení s 28ti letým Vladimírem Krpálkem, stejně starou Janou Veselou, technikou

n.p. Geodézie v Litoměřicích, 22 letou Helenou Abrahámovou a 21 letým Jindřichem Tomešem, dělníkem, který byl v r. 1980 odsouzen pro zpěv svých písní nekonformního obsahu /srv. sdělení VONS č. 193 se 214/. Jmenovaní byli obviněni podle § 175/1 a, b tr. z. z krivého svědectví, resp. "zamlčení okolností podstatného významu", jehož se měli dopustit tím, že jako svědci nevyprávěli ve smyslu znění obžaloby během vyšetřování ani v průběhu loňského soudu s Petrem Švestkou a jeho druhy, kteří byli odsouzeni pro výrobu a nedovolené držení omamných prostředků /marihuany/ podle § 187 tr. z.

Pozn.: Co se prokázalo dle litery zákona v tomto loňském procesu zde nemůžeme problematizovat, není však od věci upozornit na znalecký posudek v této cause, jenž udává, že nalezená omamná látka/marihuana/, vypěstovaná ve zdejších klimatických podmínkách mohla mít maximálně 20 % standardní účinnosti této drogy. Je tedy pravděpodobné, že omamné účinky některých obecně dostupných chemických preparátů - zřejmě i alkoholu z maloobchodu - jsou výraznější.

Obžaloba tvrdila, že obvinění V. Krpálka, J. Veselá, H. Abrahámová a J. Tomeš nemohli nevědět o tom, že Petr Švestka a jeho druhové užívali marihuanu, když spolu docházeli do soukromého kurzu angličtiny, po němž se údajně tato látka kouřila. J. Veselá ve své závěrečné řeči, kterou jí však nebylo dovoleno proslovit /pravděpodobně již nej proto, že šlo o věcnou právní analýzu na vyšší profesionální úrovni/, než na jaké bylo hlavní líčení vedeno/ přesvědčivě vyvrátila tyto konstrukce mj. konstatováním, že "kdyby se ve spise dala najít souvislost mezi mnou a marihuanou, kdyby toto tvrzení obžaloby bylo prokazatelné, jistě by to nešlo pracovníkům Bezpečnosti, ale pak bych zajisté byla vyšetřována ve věci porušení § 187. Ovšem za situace, kdy podle znění obžaloby /jejímž autorem je promováný právník Svatopluk Zunda, okresní prokurátor/... rovněž... jako důkazní prostředek může posloužit spis okresního soudu v Ústí n. Labem č. j. 3 T 288/80, kdy v souhrnu je obviněná Jana Veselá uváděna ve vícero souvislostech v trestní věci obviněného Petra Švestky a spol. o marihuaně, čímž se i tak prokazuje, že okolnosti s držením a používáním marihuany jí byly známy", toto jasná logika neměla proti apriorismu obžaloby, vyjádřeném pokud možno co nejnáměnnějšími formulacemi, žádnou naději.

Jedinou svědkyní proti J. Veselé byla Jaroslava Kušnířová. J. Kušnířová byla již dříve trestána pro kriminální delikt a momentálně si odpykává trest vyneseny nad ní v procesu s P. Švestkou a jeho druhy, kde J. Veselá odmítla mj. i proti ní vypovídat. J. Kušnířová své výpovědi v průběhu přípravného řízení několikrát změnila se zřetelným ustavičným posunem v neprospěch J. Veselé. Po celou dobu, kdy si takto počínala a byla již vězněna.

Senát zamítl veškeré doplňující otázky Jany Veselé na Jaroslavu Kušnířovou.

Také ostatní svědkové obžaloby se rekrutovali výhradně z řad odsouzených z prvního procesu, kteří byli všichni v této záležitosti vyslýcháni teprve během svého věznění. Svá svědectví rovněž průběžně měnili, přičemž v rozporu s příslušnou judikaturou bylo při hlavním líčení přihlédnuto jen k verzím, nejnepříznivějším pro obžalované. Příznačné pro věrohodnost jejich svědectví je Maškovo prohlášení, že "šel vyšetřovateli na ruku, protože myslel, že mu to pomůže".

Rovněž průběh hlavního líčení po formální stránce - proběhlo jako obvykle s faktickým vyloučením veřejnosti - potvrdil naprostou neobjektivnost soudu. Zásada presumpce nevinny obžalovaných byla porušena sice až na poslední chvíli, zato však flagrantně, že i v naší soudní praxi se s tím lze jen zřídka setkat. Tak zatímco byla Jana Veselá po vynesení nepodmíněného rozsudku /obvinění byli vyšetřováni na svobodě/ zatčena přímo v soudní síni a v poutech odváděna do připraveného policejního auta /naprosto nezvyklý postup, obvykle se na nástup trestu v takových případech čeká několik měsíců/, bylo slyšet, jak si zainteresovaní policisté mezi sebou říkají: "Ještě nepojedem, ještě sem přijde jedna." V té chvíli líčení s Helenou Abrahámovou začínalo a výrok soudu o její vině neexistoval. Nepřekvapuje

proto, že když předseda senátu na úvodní prohlášení dalšího obžalovaného, J. Tomeše, že se necítí vinen, reagoval poznámkou, že on je jiného názoru, žádal J. Tomeš výměnu senátu pro jeho podjatost. Tato jeho žádost však byla předsedou senátu okresního soudu /tedy tím, proti komu byla námitka vznesena - sici/ bezodkladně zamítnuta. Námitka podjatosti mohla být přitom vznesena také z toho důvodu, že dotyčný předsedal senátu v případě Petra Švestky a jeho druhů, tedy byl přítomen události /zmiňnému hlavnímu líčení/, při které mělo dojít k údajnému trestnému činu /křivému svědectví/, a tudíž nesplňoval podmínky objektivity soudce. Protože i další pokračování hlavního líčení bylo takto tendenční, J. Tomeš z obavy, že i rozsudek nad ním bude fabrikován jako v případech předchozích obviněných souzených toho dne, se do soudní síně po přestávce jinž nevrátil, a líčení pak bylo proto odročeno.

Nad ostatními třemi/procesy bylo oddělené/ byl vynesena rozsudek po osmnácti měsících nepodmíněně, u H. Abrahámové a J. Veselá v I. NVS, u M. Krpálka ve II. NVS. Všichni odsouzení se proti rozsudkům v procesech, které se křiklavě zaujatým postupem policejních a justičních orgánů proti nepohodlným svědkům - přes diametrální odlišnost případů, v nichž svědčí - tolik podobaly zásahům proti svědkům v mosteckém procesu s J. Chmelem v r. 1978 /viz sdělení VONS č. 78/ odvolali.

Po necelém měsíci - 21. srpna 1981 - byly H. Abrahámová a J. Veselá bez dalšího propuštěny z litoměřické věznice, kde byly po tu dobu ve vazbě.

V Praze 31. srpna 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o

Sdělení č. 260 /Odsouzení Rudolfa Battěka/

V hlavním líčení konaném ve dnech 27. a 28. 7. 1981 uznal Městský soud v Praze vinným ing. Rudolfa Battěka z tr. činu podvracení republiky podle § 98 /1, 2 a b tr. z. a tr. činu ublížení na zdraví podle § 221/1 tr. z. Senát zasedal za předsednictví dr. Jana Rojta a tvořili jej soudci dr. B. Křipačová, Anna Veselá, dr. Milada Rousová, Luděk Vlacha. Rudolf Battěk byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce sedm a půl roku do II. NVS a k následnému ochrannému dohledu na dobu tří let a to v rozsahu uvedeném v § 2 zák. č. 44/73 Sb. /Pro Rudolfa Battěka z toho vyplývají tyto povinnosti:

- a/ sdělovat orgánu, vykonávajícímu ochranný dohled /tj. policii/ potřebné údaje o zdrojích své obživy a na jeho žádost tyto údaje prokazovat
- b/ osobně se hlásit u tohoto orgánu ve lhůtách, které on stanoví
- c/ trpět vstup tohoto orgánu do svého obydlí
- d/ předem oznamovat tomuto orgánu vzdálení se z místa pobytu./

Dále byl Rudolfu Battěkovi uložen trest propadnutí věcí, které u něj byly nalezeny při zadržení a při domovní prohlídce.

Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, skutková podstata tr. činu dle § 98/1, 2 spočívá v tom, že Rudolf Battěk ještě před založením VONS napsal spolu s jinými dopis prezidentu republiky, ve kterém "osoboval v rozporu se skutečnostmi orgány SNB a údajného brutálního zásahu proti některým osobám, které se přes odpor pořadatelů pokoušely vniknout na železničářský ples". Spoluautorství tohoto dopisu dosvědčuje soud tím, že ing. Battěk tento dopis spolusignoval a tedy musel vědět, co v něm je.

Dále, že ing. Rudolf Battěk je členem VONS, který pomáhal spoluzaložit /soud vytýká obžalovanému i to, že je v seznamu členů uváděn na prvním místě, z čehož je patrné, že i alfabetická pozice jména se může stát přítěžující okolností/. V tomto bodě soud vychází z charakteristiky činnosti VONS, která byla uvedena obžalobou v procesu se šesti členy VONS na podzim r. 1979 /srv. sdělení č. 115, 118, 123, 144, 153, 158 a dokumentární protokol z průběhu procesu/. Charakteristické je, že soud zcela přechází okolo toho, že činnost Rudolfa Battěka, kterou je shrnutí rozsudku charakterizuje jako vysoce společensky nebezpečnou, byla Městskému soudu již před několika lety známa, aniž z toho vyvozoval nějaké důsledky. Zřejmý je tento postoj, svědčící o právní desintegraci, v ohledu na další důkaz, jehož pomocí usvědčuje Městský soud ing. Rudolfa Battěka: dle vyjádření Generální prokuratury ČSSR za-

slal jí ing. Rudolf Battěk počátkem r.1980 sdělení VONS č.151, týkající se "nepravdivého líčení brutálního zákroku proti Jiřímu Legerskému"/tohoto smrtelně nemocného člověka odvěkla policie z nemocničního lůžka k domovní prohlídce a poté jej několik hodin vyslýchala oděného pouze v nemocničním prádle u otevřeného okna; viz sdělení VONS č.151/, které pak bylo převzato do publikace Křesťanské akademie v Římě./ Je pozoruhodné, že přidržíme-li se metody, jakou je ing. Rudolfu Battěkovi prokazována jeho "spolupráce se zahraničními ideově diverzními centry" - totiž, že pouhé nalezení telefonního čísla v diáři se stává usvědčujícím důkazem - pak ve zmíněném případě ani Generální prokuratura není mimo podezření ze styků zmíněného druhu./

Dále, že ing. Rudolf Battěk napsal dne 13.4.1979 dopisy švédskému politikovi Olafu Palmemuy, předsedovi německé SPD Willy Brandstovi a rakouskému kancléři Bruno Kreiskému, v nichž si stěžuje na nezákonný postup SNB proti sobě a dalším občanům.

Za usvědčující pokládá dále soud stať ing. Rudolfa Battěka "Morální občanství Alberta Černého" /jde o portrét vězněného člena VONS z Moravy, viz sdělení VONS č. 97, 113, 133, 150, 152, 173/, kde obžalovaný údajně napadá socialistické státní zřízení republiky a snaží se vytvořit dojem, že ČSSR je "policejním státem". Příznačné je, že v dalších partiích, odůvodnění rozsudku se soud v podstatě s tímto vymezením ztotožňuje. Upřesňuje, že obžalovaný "se podílel významnou měrou na vydávání a rozšíření velkého množství písemností, ve kterých napadá činnost bezpečnosti, prokuratury, soudů a Sboru nápravné výchovy". Jinde uvádí, že činnost členů VONS byla činností podvratnou, motivovanou nepřátelstvím proti socialistickému zřízení. "Od tohoto zřízení nelze oddělit orgány státní moci, jímž výlučně /1/ je Ústavou a ostatními zákony svěřen postih trestné činnosti..." Stát tu tedy je zjevně pojímán jako instituce, kterou význačným způsobem reprezentují její mocenské orgány, které navíc mají právo rozhodovat o tom, co je jejich vlastním napadením.

Dále usvědčuje soud ing. Battěka z toho, že 1.7.1978 napsal dopis Generální radě Socialistické internacionály o tom, že v ČSSR jsou porušována základní lidská práva a závěrečný akt KBSE a v doušce připsal, že dopis nepovažuje sice za otevřený, ale že nemá námitek proti jeho eventuelnímu zveřejnění.

Že přispěl článkem "Duchovní hodnoty, nezávislá aktivita a politika" do sborníku "O svobodě a moci" a pokoušel se tento sborník rozšiřovat: pět vyhotovení sborníku dal totiž "pokoutně svázat" v knihařském podniku TOMOS /který je ovšem zcela veřejnou institucí/. Krom toho se u něj při domovní prohlídce našlo 5 exemplářů studie prof. Jiřího Hájka "Hnutí za občanská práva jako faktor společenského pokroku", rovněž ze zmíněného sborníku.

Dále, že se Rudolf Battěk podílel na sestavování dokumentů Charty 77 /jejímž je ostatně mluvčím/.

Že přijímal peněžité dary ze zahraničí /jde o příspěvky humanitních organizací a jednotlivců, jimž záleží na osudu perzekvovaných a politických vězňů/.

Dále, že se pokusil, nabádnout spolupráci na nezávislé kulturní aktivitě svědkyni Ireně Michalové.

Typické je, že se soud ani nepokusil dokazovat konkrétně, z obsahu dopisů, studií a skizz Rudolfa Battěka, resp. sdělení VONS, co je v nich nepravdivé, úmyslně zkreslující, nepřátelské apod. Nepřátelský úmysl je např. v případě studie o Albertu Černém dokazován z toho, že český zahraniční časopis Listy uznal za vhodné ji zveřejnit. Příkladem dokazování spojení Rudolfa Battěka s ideodiverzními centry a západními rozvědkami je tento postup: "Součinnost VONS a tedy i obžalovaného se zahraničními činiteli je prokázána tím, že převážná část písemností VONS byly zveřejněny v Listech které vydává v Římě emigrant Jiří Pelikán... Ze znaleckého posudku Federálního ministerstva vnitra je patrné, že činnost těchto emigrantů je materiálně podporována a řízena Ústřední zpravodajskou službou USA..." Dále byla u obžalovaného nalezena doporučení stvrzenka na dopis adresovaný Jiřímu Pelikánovi. To vše "vzbuzuje podezření, že zásilka byla v souvislosti s oním uveřejněním". Je zjevné, že v tomto postupu není ani jedna z uvedených premis průkazná a navíc se nabízí domněnka, že Rudolfu Battěkovi byla nezákonně kontrolována pošta. Soud tím též ignoroval zásadu, že v případě po -

chybnosti je povinen rozhodnout ve prospěch obžalovaného.

Skutkovou podstatu tr.činu dle § 221/1 tr.z. měl ing. Rudolf Battěk naplnit tím, že 14.6.1980 udeřil rukou do spánku policistu Václava Vacka a způsobil mu zranění, které si vyžádalo třítydenního léčení. Jediný očitý svědek události J.Janda uvedl, že sáce neviděl, zda obžalovaný poškozeného udeřil, neboť nepřišel na počátku konfliktu, ale až v jeho průběhu, ale viděl, že na chodníku ležela čepice V.Vacka. Soud však měl za to, že bude nejlepší přidržet se výpovědi svědka z přípravného řízení, neboť si 79letý svědek po více než roce na detaily nemůže vzpomenout. Námitku obhajoby, že obžalovaný se bránil zadržení na stanici MOVb, které bylo neoprávněné a tedy - v případě, že se inkriminovaného jednání dopustil - že by šlo o nutnou obranu, soud odmítl s tím, že ing.Battěk byl toho dne na stanici předveden, a proto byl povinen vyčkat vyřízení své záležitosti. /Ing.Battěk byl na oddělení donucen čekat několik hodin, aniž někdo projevil zájem s ním jednat, poté se pokusil vzdálit, načež se rozjela připravená provokace.

Ing. Rudolf Battěk doznal ohledně obvinění z tr.činu dle § 98 tr.z. autorství několika vlastních studií a dopisů, nicméně popřel rozhodně jejich hodnocení abžalobou. Ohledně druhého tr.činu popřel důrazně, že by se jakéhokoliv útoku na policistu dopustil.

Ing.RudolfBattěk je již osmým nespravedlivě odsouzeným členem VONS. V současné době očekávají ještě další tři členové VONS /Jiří a Jan Rumlovi, ing.Jan Litomiský/ soudní řízení.

6. září 1981 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva
o o o

Sdělení č. 261 /Trestní stíhání Petra Uhla/

27. srpna 1981 vznesl vyšetřovatel StB a KS SNB Ostrava npor.Jan Zuzka nové obvinění proti Petru Uhlovi, signatáři Charty 77 a členu VONS který je pro údajné podvracení republiky vězněn již třetí rok /byl odsouzen r- 1979 na pět let v procesu s VONS/ v pevnosti Mírov ve II.NVS. Je obviněn podle §§ 7/1 k § 112 tr.z. /příprava k poškozování zájmů republiky v zahraničí/. To měl spáchat tím, že údajně sepsal nějaký moták a prostřednictvím spoluodsouzeného Josefa Šubrtů usiloval o jeho vynesení z věznice a doručení na Rakouské velvyslanectví. Jsou důvodné obavy, že celé obvinění je zcela vykonstruované, a pokud dojde k procesu a Petr Uhl bude odsouzen, bude to již třetí nezákonný rozsudek proti němu vyneseny za posledních 10 let. V procesech, které byly dosud proti němu vedeny po roce 1968, byl odsouzen dohromady k devíti letům vězení /4+5/.

6. září 1981 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva
o o o

Sdělení č. 262 /Případ Miroslava Tomáška/

Podmínky v Nápravně výchovném ústavu II.NVS v Minkovicích jsou velmi nehumánní a člověka nedůstojné, ať již se jedná o nedostatečnou stravu, hygienické poměry, neúnosné pracovní normy atd. V této situaci se potom rozvíjejí výrazně deformované mezilidské vztahy. Rovněž je v takovém ovzduší zvýšeno nebezpečí dalšího trestního postihu pro odsouzené, neboť takovýto postup je pro orgány vězeňské správy pohodlnější než nějaký pokus o konstruktivní řešení.

Na noční směně z 20. na 21.1.1981 na pracovišti n.p.Preciosa na pracovišti válcové technologie, směna 6 /vychovatelem oddílu G byl npor. Josef Vondruška, jeho pracovními referenty por.Vladimír Myšák a ppor.Pavel Kyzlink/, se krátce po příchodu na pracoviště vyhrotily konflikty mezi brusičem ověsů odsouzeným Miroslavem Tomáškem a přetmelovačem ověsů odsouzeným Schejbalem, který ihned po nástupu do práce vyhrožoval Tomáškoví násilím, jestliže okamžitě nepožádá mistra o přeložení do jiného pracovního kolektivu. Odsouzený Tomášek věděl, že Schejbal často mezi vězni zneužívá své fy-

zické převahy a pokusil se tedy dosáhnout přeložení. Odpovědnými pracovními referenty i civilními mistry n.p. Preciosa /Miroslav Ježek a Cvrkal/ byl však hrubě odbyt a vyzván k návratu na složení 45. Tomášek odmítl vyplnit příkaz s tím, že má se Schejbalem dost vlastních zkušeností a že se ho bojí. Prohlásil, že je ochoten pracovat kdekoli a s kýmkoliv, koho mu určí, avšak ne se Schejbalem. V tom případě, že je odhoštěn odmítnout práci úplně. Por. Myšák poté Miroslava Tomáška surově zbil za pomoci por. Kyslinka. Když se Tomášek probral, přikázali mu, aby se umyl a odebral se na své pracoviště. Tam byl však okamžitě napaden odsouzeným Schejbalem. Ačkoliv jej úporně bolela hlava a ztrácel rovnováhu, byl nucen setrvat až do konce pracovní doby na místě. Ráno byl předveden před táborovou lékařku, která nařídila okamžitou eskortu do liberecké nemocnice na odborné vyšetření. Zde byla konstatována fraktura dolní čelisti, uvolněné zuby, pohmožděninny na hlavě, hrudníku, bříše a zádech. Po ošetření byl převezen na ošetřovnu v táboře, odkud poslal stížnost vojenskému prokurátorovi v Příbrami, kde žádal vyšetření celého případu. Z ošetřovny byl eskortován do vězeňské nemocnice v Brně, kdy byl léčen do 3.3.1981. Před jeho odjezdem jej navštívil major SNB, pravděpodobně mjr. Starý, zástupce náčelníka NVÚ pplk. Miroslava Šimka, který mu velmi přátelsky poradil, že jestli se chce dostat z vězení, ať svoji stížnost odvolá. Po návratu z nemocnice Miroslav Tomášek zjistil, že je obviněn z tr.činu útoku na veřejného činitele dle § 155 tr.z., jehož se měl dopustit tím, že naopak on napadl důstojníky SNV a přitom si sám způsobil svá zranění. Miroslavu Tomáškoví, jehož adresa je 10/G, 463 13 Liberec 23, hrozí tedy trest odnětí svobody až do doby pěti let ve III. NVS.

Obdobný osud potkal ve směně K Jana Smotka, který poté, kdy podal zr. oznámení na nstržm. Čapka, jímž byl fyzicky napaden, byl obviněn z tr.činu dle § 174/1 /křivé obvinění/ a hrozí mu trest odnětí svobody do tří let.

K obdobným případům dochází v NVÚ Minkovice pravděpodobně několikrát ročně. Jsou výrazem zoufalství na nespokojenosti vězňů s ~~ne~~ nesnesitelnými podmínkami. Je možno připomenout opětovné vzpoury vězňů z této věznic, které byly důsledkem situace, která se zjevně časem nemění.

6. září 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o

Sdělení č. 263 /Represe vůči členům VONS/

Dne 10.9.1981 přibližně v devět hodin večer vniklo do bytu manželů Hyblerových v Praze 2, Wilhelma Piecka 35 postupně větší množství /okolo dvaceti/ uniformovaných i neuniformovaných policistů, aniž by se prokázali jakýmkoliv povolením ke vstupu. V bytě byli přítomni manželé Hyblerovi jejich dvě malé děti a šest jejich přátel, kteří je přišli navštívit. Byli to: Jarmila Bělíková, Karel Freund, Václav Malý, Michal Matzenauer, Anna Šabatová a Věra Vránová - všichni signatáři Charty 77 a členové VONS. V průběhu akce, která trvala zhruba půl hodiny, byli přítomní nuceni se podrobit fotografování, filmování, prohlídkám šatstva, po nějakou dobu museli stát se zdviženými rukama, Policisté prohlíželi v bytě zásuvky a skříň, brali různé písemnosti - lékařská potvrzení, osobní korespondenci. Poté byli návštěvníci a dr. Martin Hybler, signatář Charty 77 a člen VONS, odvezeni na KS SNB do Bartolomějské ul. č. 7. Paní Ivanka Hyblerová, která je v nejvyšším stadiu těhotenství, zůstala v bytě bez telefonu sama a dvěma malými dětmi. Dr. Hybler a Anna Šabatová byli ještě tentýž večer propuštěni po výslechu, v němž byli dotazováni na původ jakýchsi protistátních nápisů na pražských zdech. Ostatní návštěvníci byli po výsleších umístěni do cel předběžného zadržení v Konviktské ulici.

Obdobně vnikla policie o deset dnů dříve - 31.8.1981 večer - do bytu Hyblerových a dále do bytů manželů Daniškových a manželů Frenčkových. Dr. Martina Hyblerová a Jiřího Danička policisté odvezli k výslechu, při němž byli rovněž dotazováni na nápisy a na to, co dělali den předtím. V bytě manželů Frenčkových byl zastížen pouze Jiří Bednář, kterého potkal stejný

osud.

Považujeme tyto policejní akce za hrubé porušování domovní svobody a soukromí občanů.

11. září 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o

Sdělení č. 264

Již po dobu nejméně jednoho roku sledujeme progresivní zesilování justiční i mimojustiční represe vůči občanům aktivním v různých oblastech nekonformní činnosti. Spektrum postižených je nezvykle široké, zasahuje všechny okruhy. V této souvislosti připomínáme, že od května je obviněno 15 občanů /z toho 8 ve vyšetřovací vazbě/ pro podvracení republiky, kterým hrozí trest mezi 3 až 10 lety. V červenci byl odsouzen Jiří Gruntorád na 4 a Rudolf Battěk na sedm a půl roku. Koncem měsíce budou souzeni katolický kněz Josef Kordík a skupina moravských katolíků. Dále čekají ve vazbě na soud Jan Litomiský, František Lízna a Jaroslav Duka. V těchto soudech se vesměs projevuje trend k naprosté justiční svévoli: trestné činy a příslušné paragrafy trestního zákona jsou k "rozpracovaným osobám" přiřazovány zcela ad hoc.

Množí se případy brutálního fyzického násilí při výsleších, naprosto svévolné vtrhávání do bytů, opakovaného bezdůvodného zavírání na 48 hodin, zadržování korespondence, systematického sledování jednotlivých občanů skupinami neuniformovaných policistů.

Připomínáme několik nejdrastičtějších případů: opakované bití a škrce- ní do bezvědomí Zbyňka Benýška, mučení Vlastimila Třešnáka rovněž do bez- vědomí /bití, pálení zapalovačem/, dvojnásobné zbití Petra Pospíchala ■ podzim 1980, surové zbití Václava Malého v prosinci minulého roku. Minulý týden byl při výslechu surově zbit Karel Freund. Tento týden zadrželi poli- cisté ve východních Čechách Karla Soukupa a katolického kněze Andreje Lu- káčka. Karla Soukupa po čtyři hodiny systematicky bili a mučili způsobem který se zcela vymyká všemu, s čím jsem se dosud setkali. Kromě toho víme o celé řadě lidí, kteří byli při výslechu zmláceni a z pochopitelných důvo- dů se obávají tuto zkušenost zveřejnit.

Svévolné porušování domovní svobody a předvádění osob zadržovaných v bytech, event. jejich zadržování na 48 hodin, se v poslední době stalo natožik častým, že pro angažovaného občana není možné pozvat si bez rizika několik přátel. Takové vtrhnutí do bytu bývá spojeno s nezákonnou domovní prohlídkou a odebíráním věcí. Proti tomuto jednání není v současné době obrany: naopak každý poukaz na nezákonnost takového počínání se setkává s cynickým výsměchem. Důvodně se obáváme, že násilí a svévole policistů se nezastaví ani před krajnostmi.

V současné době je ve výkonu trestu nebo ve vazbě nebo v trestním stí- hání na svobodě 15 členů VONS. Dalších 8 členů žije v emigraci. Aktuálně je pro nás za stávající situace takřka nemožné uskutečnit schůzku zbývají- cích členů. Za těchto okolností ovšem / nevíme, zda a jak dlouho bude pro nás možné v naší činnosti pokračovat.

20. září 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o

Sdělení č. 266 /Brutální zásah proti Karlu Soukupovi/

Dne 16.9.1981 v odpoledních hodinách byla v domě Karla Soukupa, sig- natáře Charty 77 a člena kolektivu mluvčích, nar. 22.1.1951, v Bohuslaví- cích, ve zbytkách 232, okr. Náchod, provedena na příkaz vyšetřovatele VB v Novém Městě n. Metují pprap. Vrby domovní prohlídka ■ odůvodněním, že je po- dezřelý spolu s Andrejem Lukáčkem ze zcizování stavebního materiálu a roz- množování a rozšiřování tiskovin ilegálních. Akce se zúčastnilo asi 15 příslušníků StB, Karel Soukup byl už předtím zadržen v Českém Meziříčí a

odvezen do Jaroměře. Prohlídku prováděli podepsaní pprap.por.Prouza, ppor. Preclík, por.Dubec, ppor.Trefelík. Bylo zabaveno 91 položek - psací stroj, informace o Chartě, náboženský samizdat, osobní korespondence, magnetofonové pásky. Domovní prohlídka byla přítomna pouze manželka Karla Soukupa ing.Marie Soukupová se třemi malými dětmi a Jiří Procházka z MNV Bohuslavice jako nezúčastněná osoba.

Po převezení do Jaroměře tloukli příslušníci StB Karla Soukupa v uzavřené místnosti bez přestání čtyři hodiny. Používali přítom karate, kopali jej, šlapali mu porukách a po nohách, tahali ho za vlasy, vousy a uši, nutili jej dělat kliky apod. Po tomto hrůzném extempore začal výslech, při němž byl průběžně bit, kdykoliv odmítl vypovídat ohledě své činnosti a styků s přáteli, kteří jej navštívili. Druhý den byl odvezen do Hradce Králové. Následoval celodenní výslech a obdobným průběhem jako předcházejícího dne. Příslušníci StB ho chtěli obvinít z podvracení republiky podle § 98 tr.z., ale prokurátor neshledal obvinění důvodným pro naprostý nedostatek důkazů. Nakonec byl přece se souhlasem prokurátora obviněn podle § 5 a zákona o přečinech č.150/69 Sb./ přečin proti zájmům socialistické společnosti v oblasti styku s cizincem/, zřejmě proto, že u něho bylo nalezeno několik zahraničních publikací. Uvedený přečin se ovšem v daném případě nedá aplikovat, protože se vztahuje pouze na ty, kdo nějakým způsobem porušili celní předpisy při přejíždění státních hranic. Toto absurdní obvinění nemá tedy žádný věcný ani formální důvod. Karel Soukup byl po 32 hodinách zadržení propuštěn.

Brutality v jednání Státní bezpečnosti včetně nesmyslného obvinění bylo použito se zjevným záměrem, aby Karel Soukup podal žádost o vyšetřování z ČSSR, či alespoň natrvalo opustil východní Čechy, kde začal před dvěma měsíci za obtížných podmínek budovat pro svoji rodinu přijatelné bydlení. 1.5.1981 se vrátil po deseti měsících výkonu trestu a poté musel opustit severní Čechy, kde našel na několik let dočasný domov. Příklad pronásledování K.Soukupa nemá obdoby, protože mu Státní bezpečnost nejen nedává vůbec možnost v klidu pracovat a tvořit, ale především mu upírá základní právo - právo bydlet na určitém místě.

Týž den byla provedena v Bohuslavicích domovní prohlídka u signatáře Charty 77, katolického kněze bez státního souhlasu Andreje Lukáčka.

22. září 1981 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

ooo 000 ooo
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Vážení přátelé,

Dovolte, abych Vám, a vším prostřednictvím i všem ostatním obhájcům lidských práv v Československu, tímto způsobem poděkoval za morální podporu a projevy solidarity, které jste mi poskytovali po dobu mého věznění.

Právě díky vědomí této podpory jsem dokázal přežít těžká léta strávená v nejhorších věznicích, které má tento stát k dispozici - v Minkovicích a Valdčicích - , aniž by mne dokázaly tyto nelidské podmínky duševně a morálně zlomit. Vědomí Vaší podpory mne provázelo, přes veškeré pokusy o izolaci, samovazbami; dodávalo mi sílu k přežití hladu i psychického nátlaku.

Jmenovitě děkuji též Petru Cibulkovi, jenž byl mojí velkou oporou po dobu společně strávenou v minkovické věznici. Zároveň bych chtěl tímto poslat pozdrav i všem ostatním, které se z věznic dosud nevrátili.

V Praze , 25. srpna 1981

Jiří Wolf
Schweigerova 377/II
Jindřichův Hradec

ooo 000 ooo

President Francouzské republiky
François Mitterand

Brno , 23. května 1981

President Francouzské republiky
Francois Mitterand

Brno, 23.května 1981

Vážený pane presidente,
přijmete, prosím, blahopřání k Vašemu historickému vítězství. Českoslovenští nezávislí socialisté jsou přesvědčeni, že Váš úspěch přinese významný sociální pokrok francouzskému lidu a zásadní růst prestiže demokratického socialismu v e světě.

Vaše vítězství v prezidentských volbách mělo pro mne, mou ženu a syna, jak jsem přesvědčen, i osobní důsledky. Před časem došlo v mé zemi k uvěznění řady francouzských a československých občanů. 21.5. jsem byl spolu s dvěma francouzskými občany propuštěn z vazby. Považuji to za dobré znamení i pro ostatní československé politické vězně.

Chci Vám při této příležitosti vyjádřit věčnou za Vašá dosavadní solidaritu tak často projevovanou všem, kdo v nesnadných podmínkách obhajují hodnoty svobody, demokracie a socialismu.

Jiří Müller

V červenci byla Jiřímu Müllerovi doručena vlastnoruční odpověď presidenta Francouzské republiky:

Velmi mne dojala Vaše myšlenka a srdečně Vám za to děkuji
Francois Mitterand

ooo 000 ooo

Poselství sjezdu Solidarity lidu východní Evropy

Delegáti, kteří se sešli v Gdaňsku na 1.sjezdu nezávislých samosprávných odborových svazů "Solidarita", posílají dělníkům Albánie, Bulharska, Československa, Německé demokratické republiky, Rumunska a všech národů pozdravy a vyjádření podpory. Jako první nezávislý svazů našich poválečných dějinách hluboce cítíme jednotu našich osudů. Ujišťujeme, že navzdory lžím, které jsou šířeny ve vašich zemích, jsme autentickým desetimilionovým reprezentantem zaměstnanců, který vznikl v důsledku dělnických stávek. Naším cílem je zápas o zlepšení existenčních podmínek všech pracujících. Podporujeme ty z vás, kteří se rozhodli jít těžkou cestou boje za svobodná odborová hnutí. Věříme, že již zanedlouho se vaši i naši představitelé budou moci sejít za účelem výměny odborových zkušeností.

ooo 000 ooo

Dopis Křesťanského výboru na obranu práv věřících v SSSR

Nedávno jsme získali z naprosto spolehlivých pramenů opisy dvou otevřených dopisů napsaných dvěma členy Křesťanského výboru na obranu práv věřících z SSSR, pravoslavným knězem otcem Vasiljevem Pončekovem a laikem téže církve Vadimem Ščeglovem. Přestože se jedná o dopisy, které byly napsané již téměř před rokem, domníváme se, že vzhledem ke stále pokračující perzekuci, již jsou vystavováni aktivní věřící, a zvláště ke stále častějším případům používání nezákonných způsobů při výsleších včetně násilí, domníváme se, že jejich aktuálnost nepominula, ale spíše vzrostla.

Otec Vasilij ve svém dopise ze 17.5.1980 sděluje:

"16.5. jsem byl předvolán na hlavní moskevskou správu KGB /státní bezpečnost/. Tam mi bylo sděleno, že podle jejich mínění můj vstup do Křesťanského výboru na obranu práv věřících v SSSR je v rozporu se zájmy země, s tím, že má životopisná data a údaje o vstupu do tohoto výboru byly publikovány v zahraničí.

V nedávné době byli uvězněni zakládající členové výboru otec Gleb Jakunin a Viktor Kapitančuk. V.Ščeglovi hrozí zatčení. Za této situace mé uvěznění se nedá vyloučit.

Chci nyní požádat, aby případné výroky či prohlášení, které by byly v rozporu s Křesťanským výborem a jako takové byly zveřejněny mým jménem, byly přijaty jako neplatné a v rozporu s mým hlubokým přesvědčením o smyslu práce, kterou vykonává výbor na obranu práv věřících."

Druhý dopis, jehož autorem je Vladim Ščeglov byl napsán 8.10.1980:

"Já, Vladim Ivanovič Ščeglov, člen Křesťanského výboru pro obranu práv věřících v SSSR, tímto prohlašuji, že veškerá má činnost ve výboru byla vykonávána v naprostém souladu s jeho základním prohlášením a v naprostém souladu se zákony naší země. V poslední době jsem se stal terčem nezákonné perzekuce ze strany státních orgánů. Můj telefon byl svévolně odpojen a byl jsem vyhozen z práce.

Protože očekávám, že budu uvězněn, prohlašuji, že se plně ztotožňuji s mými postoji a aktivitami a nemíním se jich vzdát, protože jde o činnost, která je ve shodě s cílem Výboru i sovětskými zákony.

Kdyby v případě mého zatčení a uvěznění bylo vydáno nějaké prohlášení, které by bylo v rozporu s mým shora uvedeným stanoviskem, šlo by o prohlášení, které by bylo proti mé vůli a svědomí vynuceno nezákonnými prostředky."

Je zřejmé, že k těmto podnětným a účinným formám předběžných prohlášení se naši bratři v SSSR uchylují proto, aby snížili možnost přijetí vynucených prohlášení veřejnosti, zvláště mezi těmi, kteří nepoznali záludnost vyšetřovacích metod na vlastní kůži. Dá se předpokládat, že vážným podnětem ke vzniku tohoto druhu obrany aktivních křesťanů bylo vynucené prohlášení známého pravoslavného kněze Dudkova v moskevské televizi.

ooo 000 ooo

Další zákaz umělecké činnosti hudebních skupin a zpěváků

V polovině září 1981 svolal inspektor kultury pro hlavní město Prahu dr. Trojan podřízené inspektory z jednotlivých pražských obvodů a ústně jim sdělil jména 37 hudebních skupin a solových zpěváků, které nebudou smět v Praze a ve Středočeském kraji vystupovat. Tato ústní informace začala být okamžitě naplňována skutkem, takže v současné době sochází ke zrušení velkého počtu koncertů, převážně pro mladé. Podle názoru odborníků se jedná o nejrozsáhlejší státní zásah do hudebního života od r. 1945. Lze se domnívat, že toto nařízení pochází z požadavku ministerstva kultury ČSR, které v posledních měsících provádí zvůli na celé kulturní frontě. Většina represivních opatření je prováděna prostřednictvím odboru umění ministerstva kultury, který je řízen dr. Kaisrem.

Jedná se o tyto zpěváky a skupiny:

1. Josef Nos /folk/,
2. Dáša Voňkova /folk/,
3. Personál,
4. Žlutý pes /blues/,
5. Park - rock,
6. ČDG /folk/,
7. Amalgam /akustický instrumentální rage-rock/,
8. Prototyp,
9. Classic Rockn Roll Band,
10. Rockec Ivo Pešáka / ex-člen Banjo Bandu Ivana Mláčka, pop/,
11. Zkárovaný přehled,
12. Potenciometr,
13. Vladimír Merta /folk/,
14. Zikkurat /punk-rock/,
15. J.J. Neduha /nekomerční rock/,
16. Jazz Band,
17. MG,
18. Bluesberry /městské blues/,
19. Sdělovací technika /nekomerční rock/,
20. Judex gen,
21. Yo-Yo Band /soul, blues/,
22. Výrobní potíže,
23. Petr Lutka /folk/,
24. Energie G /punk-rock/,
25. Extempore /nekomerční rock/,
26. Psí vojáci /nekomerční rock/,
27. OZW,
28. Relaxace /akustický rage-rock/,
29. Originální pražský synkopický orchestr Pavla Klikara /tradiční jazz/,
30. Odysea /rock/,
31. Blus Band Pera Lipy /s kytaristou Lubomírem Andrštem/,
32. Maximum /rock/,
33. Emise /rock/,
34. Abraxas /rock/ - zákaz pro tuto skupinu není okamžitý, ale má být uveden v život postupně,
35. Šilhan,
36. Pražský výběr Michala Kocába.

Názvy dalších souborů a postižených zákazem umělecké činnosti zveřejníme dodatečně.

Většina těchto zpěváků a skupin měla zprostředkovaná vystoupení sdruženými, která se nazývají Sekce mladé hudby a Svazu hudebníků ČSR. Zdá se, že tyto mají být tímto opatřením zrušeny. Jedná se, po represivních akcích proti Jazzové sekci svazu hudebníků ČSR, o poslední platformu, na které dosud mohly vyvíjet nekonzumní hudební skupiny činnost.

ooo 000 ooo

Články Le Monde:

Le Monde 17. července 1981

Paní Neiertz intervenuje ve prospěch čl. obhájců lidských práv

Paní Veronique Neiertz, národní sekretář socialistické strany pro mezinárodní otázky, vedla ve středu 15. července delegaci, která se marně

pokoušela předat čsl. ambasádě v Paříži dopis, protestující proti připravovaným procesům v této zemi /Le Monde 15.července/. Paní Neiertz, která se k čsl. ambasádě dostavila v doprovodu Artura Londona, autora "Doznání herečky Simone Signoret", obdržela od čsl. diplomata jako jedinou odpověď konstatování, že dopis nemůže přijmout.

Předešlý den se čsl. velvyslanec Jan Pudlák dohodl telefonicky s paní Neiertz, že ji přijme samostatně tento čtvrtek v 11 hod. Paní Neiertz pozvání přijala. Čsl. strana tvrdí, že paní Neiertz souhlasila s anulováním společné středeční akce, což však p. Neiertz kategoricky popírá. Ve čtvrtek se tedy měla konat dohodnutá schůzka.

Uvedený dopis požaduje "zastavení stíhání všech československých obhájců lidských práv", a je podepsán mnohými známými osobnostmi, jako např. Costa-Gavras, Patrice Chereau, Yves Montand, Simone Signoret, kancerolog Leon Schwanzenberg, různými humanitními organizacemi a svazy CFTD, NS a PEN. Časově poslední z případů trestního stíhání se týká 17 čsl. občanů, většinou literátů, kteří jsou stíháni v souvislosti s vypovězením dvou Francouzů, paní Anisové a Pana Thonona, letos v květnu.

Amnesty International oznámila ve středu 15.7.81, že požádala prezidenta ČSSR Husáka, aby přezkoumal zákony, které zbavují čsl. občany svobody informací, sdružování a náboženských svobod.

Dále článek informuje o Josefu Hodicovi a jeho tiskové konferenci v Praze.

Le Monde 18. července 1981

Paní Neiertz a Veil vystupují na obranu politických vězňů

Paní Veronique Neiertz, národní sekretář socialistické strany pro mezinárodní otázky, se sešla ve čtvrtek 16.7. s čsl. velvyslancem Pudlákem. Schůzka trvala přibližně dvě hodiny a týkala se především 17ti čsl. občanů, obviněných v květnu letošního roku z "podvracení" ve spojení se zahraničními centrály /Le Monde 15. a 17.7/ a případů dalších politických vězňů, např. Rudolfa Battěka, s nímž se bude konat proces 27. července. Pan Pudlák seznámil paní Neiertz s hlavními body obžaloby a pozval ji k návštěvě Československa, což paní Neiertz odmítla, protože nepovažuje návštěvu v současné době za vhodnou.

Sdělení č. 265 /Hlavní líčení s P. Josefem Kordíkem/

Dne 28.9.1981 ve 13.hod. se bude u okresního soudu v Lounech konat hlavní líčení s katolickým knězem P. Josefem Kordíkem, signatářem Charty 77, trestně stíhaným od května 1981 /viz sdělení č. 251/. Je obžalován z trestného činu maření dozoru státu nad církvemi podle § 178 tr.z.

V současné době je stíháno několik katolických kněží, z nichž dva - František Lízna a Jaroslav Duka - jsou ve vazbě. Zvýšené pronásledování katolických kněží bez státního souhlasu má být varovným a zároveň zastráňujícím prostředkem, jenž by zabránil paralelnímu neoficiálnímu působení katolické církve v ČSSR.

22. září 1981

Výborn na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva